

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobců: a) JUDr. M.T., b) JUDr. E.T., c) Zdravého životního prostředí Jenišov, z.s.**, se sídlem K Zátíší 262, 360 01 Jenišov, *všech zastoupených JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem advokátní kanceláře Ungr, Knaisl a spol. s.r.o., se sídlem Plzeň, Purkyňova 547/43*, proti **žalovanému Českému báňskému úřadu**, se sídlem Kozí 4, Praha 1, Staré město, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 23. září 2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/1 a proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 23. září 2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/2,

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce a) JUDr. M.T. proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 23.9.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/1, se zamítá.
- II. Žaloba žalobce a) JUDr. M.T. proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 23.9.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/2, se zamítá.
- III. Žaloba žalobkyně b) JUDr. E.T., Ph.D., proti rozhodnutím Českého báňského úřadu ze dne 23.9.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/1, a ze dne 23.9.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/2, se odmítá.

- IV. **Žaloba žalobce c) Zdravé životní prostředí Jenišov, z.s., proti rozhodnutím Českého báňského úřadu ze dne 23.9.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/1, a ze dne 23.9.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/2, se odmítá.**
- V. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí

A.

Český báňský úřad rozhodnutím z 23.9.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/1 rozhodl o odvolání JUDr. M.T., dále též *žalobce a)* tak, že odvolání do rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Sokolově ze dne 10.3.2006, čj. 576/465/Ing.Ct/06, kterým se stanovuje organizaci Sedlecký kaolín a.s. Božichany čp. 167 dobývací prostor Jenišov, se jako nepřípustné zamítá. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětným rozhodnutím Obvodní báňský úřad v Sokolově stanovil organizaci Sedlecký kaolín a.s. dobývací prostor Jenišov. Do tohoto rozhodnutí, které nebylo právní moci dne 6.4.2006 podal dne 25.7.2014 odvolání JUDr. M.T. V odvolání uváděl, že je vlastníkem parcel č. 675/1 a č. 675/2 v k.ú. Jenišov a přesto mu bylo upřeno účastenství v řízení zakončené napadeným rozhodnutím, které na vlastní žádost získal až dne 10.7.2014. Upřeným účastenstvím byl zkrácen na svých ústavně zaručených právech. Žalovaný shledal, že podané odvolání je nepřípustné. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.4.2006 a pozemky, které odvolatel JUDr. M.T. uvádí jako důvod účastenství, nabyly teprve dne 27.8.2007, tedy po uplynutí více než 16 měsíců od data, kdy byl dobývací prostor pravomocně stanoven. Podle § 28 odst. 2 zák. č. 44/1988 Sb. horního zákona, účastníky řízení o stanovení dobývacího prostoru jsou navrhovatel, fyzické a právnické osoby, jejichž vlastnická a jiná práva k pozemkům nebo stavbám mohou být rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru přímo dotčena a obec, v jejímž územním obvodu se dobývací prostor nachází. V době řízení o stanovení dobývacího prostoru Jenišov nebyl odvolatel prokazatelně vlastníkem pozemků, které jako důvod svého účastenství uvádí a nemohla tedy být ani dotčena jeho vlastnická a jiná práva, neboť žádná práva, která ust. § 28 odst. 2 horního zákona s účastenstvím spojuje, neměl. Protože uvedené okolnosti účastenství odvolatele zcela vylučují, žalovaný v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu se nezabýval věcnými námitkami odvolatele. Žalovaný potvrdil, že odvolatel není účastníkem řízení, které bylo zakončeno napadeným rozhodnutím Obvodního Báňského úřadu v Sokolově z 10.3.2006 a proto odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu.

B.

Rozhodnutím ze dne 23.4.2014, čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/2 Český báňský úřad rozhodl o odvolání JUDr. M.T. tak, že odvolání do rozhodnutí Obvodní báňského úřadu v Sokolově ze dne 26.11.2010, čj. SBS 37328/2010/1, kterým se povoluje organizaci Sedlecký kaolin a.s. Božičany čp. 176, hornická činnost v dobývacím prostoru Jenišov, jako opožděné zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětným rozhodnutím Obvodní báňský úřad v Sokolově povolil organizaci Sedlecký kaolin a.s. hornickou činnost v dobývacím prostoru Jenišov. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.12.2010. Dne 25.7.2014 proti tomuto rozhodnutí podal odvolání JUDr. M.T. s tvrzením, že je vlastníkem parcel č. 675/1 a č. 675/2 v k.ú. Jenišov a přesto mu bylo upřeno účastenství v řízení zakončené napadeným rozhodnutím. Toto rozhodnutí získal teprve na vlastní žádost dne 10.7.2014. Upřeným účastenstvím byl zkrácen na svých ústavně zaručených právech. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a zjistil, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.12.2010. Kromě žadatele nebylo jiných účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Odvolatel JUDr. M.T. nebyl dotčenou osobou, na kterou se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu a odvolatel žádné společenství práv nebo povinností s žadatelem ani nenamítal a své odvolání podal až dne 25.7.2014. Z těchto skutečností je zřejmé, že ve smyslu ust. § 84 odst. 1 správního řádu marně uplynula objektivní jednoroční lhůta pro podání odvolání, a to i kdyby šlo o osobu, která byla účastníkem řízení a rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno. Zmeškání objektivní lhůty nelze prominout podle § 84 odst. 1 věty za středníkem správního řádu. Žalovaný se proto již nezabýval námitkami, které odvolatel na podporu svého účastenství v řízení zakončeném napadeným rozhodnutím předložil, nebo jejich projednání by nemohlo přinést jiný výsledek, než je uveden ve výroku tohoto rozhodnutí.

II. Žaloba

Žalobci v **žalobě v části III. A.** ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ve věci stanovení dobývacího prostoru Jenišov čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/1 nesouhlasili se závěrem žalovaného, že *žalobce a)* nemohl být účastníkem řízení, pokud ke dni, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Sokolově ze dne 10.3.2006 o stanovení dobývacího prostoru Jenišov, nebyl vlastníkem nemovitostí, z níž se účastenství odvozovalo. Žalovaný nesprávně uzavřel, že práva žalobců nemohla být rozhodnutím ani potencionálně dotčena, neboť nabyli vlastnické právo až 16 měsíců od právní moci rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Žalobci zdůraznili, že právní předchůdci žalobců jako předchozí vlastníci předmětných nemovitostí nebyli účastníky řízení o stanovení dobývacího prostoru Jenišov. Pokud by právní předchůdci žalobců účastníky vedeného správního řízení byli, vstoupili by žalobci okamžikem převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem do procesního postavení svých právních předchůdců a převzali by stav řízení, v jakém tomto momentu bylo. Tím by se dozvěděli o řízení o stanovení dobývacího prostoru a mohli využít opravné prostředky a následně by se rovněž mohli účastnit i řízení o povolení hornické činnosti. Nebyli-li však za účastníky řízení označeni ani právní předchůdci žalobců, je námitka o pozdním nabytí vlastnického práva lichá a nemá oporu v zákoně.

V **části žaloby III. B.** ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ve věci povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru organizaci Sedlecký kaolin a.s. čj. SBS 24612/2014/ČBÚ -

22/2 žalobci tvrdili, že žalovaný nesprávně vyhodnotil marné uplynutí lhůty podle § 84 odst. 1 správního řádu, aniž by byla vzata v potaz stěžejní námitka o tom, že odvolatel JUDr. M.T. nebyl účastníkem řízení a nevzal v potaz ani specialitu zvláštních zákonů týkajících se hornické činnosti ve vztahu ke správnímu řádu.

Žalobci tvrdili, že vnitrostátní zákonodárství chybně, nesprávně a pozdě transponovalo legislativu Evropské unie ve vztahu k ochraně životního prostředí, především směrnicí Rady ES ze dne 27. června 1985 č. 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí a rovněž judikaturu Soudního dvora Evropské unie, podle níž má unijní právo přednost před národním právem, v daném případě před zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí zák. č. 44/1998 Sb., horním zákonem a zákonem o hornické činnosti č. 61/1988 Sb. Z tohoto důvodu se žalobci odvolali přímo na předmětnou směrnicí. V rámci této směrnice bylo povinností České republiky do roku 2007 implementovat do svého vnitrostátního zákonodárství ustanovení o tom, že veškerá činnost, jenž má vliv na životní prostředí musí být seznatelná širokou veřejností a v jakémkoliv opatření nebo rozhodnutí, jenž může ovlivnit životní prostředí, musí být oznámeno, a to nejen na elektronických a úředních deskách účastníků řízení, ale též na internetu, ale i jiným, v místě obvyklým způsobem. Žalobci namítali, že k žádnému takovému oznámení ve smyslu výše uvedeném nikdy nedošlo a proto nemohla ani uplynout odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí předvídaná v § 84 odst. 1 správního řádu. Horní zákon, zákon o hornické činnosti a ani správní řád přitom nestanoví o oznámení rozhodnutí veřejnou vyhláškou ničeho jiného, než vyplývá z § 72 odst. 1 a 3 správního řádu, a z § 28 odst. 5 horního zákona a právě v této skutečnosti žalobci spatřovali rozpor se směrnicí č. 85/337/EHS a proto se dovolávali její přímé aplikace. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru a ani rozhodnutí o povolení hornické činnosti nebyla účastníkům oznámena řádným způsobem, není možné, aby uplynula lhůta podle ust. § 84 odst. 1 správního řádu.

Žalobci tvrdili, že účelem ust. § 84 odst. 1 správního řádu, jež upravuje odvolací lhůtu při neoznámení rozhodnutí je zásada ochrany tzv. dobré víry. Podle žalobců těžební společnost nikdy nebyla v dobré víře, že uvedená rozhodnutí nabyla právní moci. Zcela účelově pomíjela a pomíjí vyrozumívání dotčené veřejnosti, neboť případnými připomínkami či využitím opravných prostředků by byl celý proces stanovení dobývacího prostoru i povolení hornické činnosti ohrožen. Nelze pominout skutečnost, že veškeré pozemky kolem uvažované plochy lomu vlastní buď Státní pozemkový úřad anebo obec Jenišov. Obec Jenišov prostřednictvím starosty I.T., ve spolupráci s těžební společností získala v roce 2007 za nejasných okolností hospodářsky nevyužitelný pruh pozemku parc. č. 679, který jen úzce odděluje vlastníky nemovitostí z ulice K Zátiší, což je 100 metrů od místa těžby, od uvažované plochy lomu, a to právě jen za účelem znemožnění a zamlčení jejich účasti v řízení. Z komplexní pozemkové úpravy již nelze vysledovat, kdo byl původním vlastníkem uvedeného pruhu před rokem 2007. Žalobci tvrdili, že jejich námitky jsou důvodné a je evidentní, že pokud by byli účastníky řízení od počátku, jeho výsledek by byl zcela odlišný. Žalobci zdůraznili, že institut ustanovení § 84 správního řádu by neměl být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení nepohodlných účastníků tím, že jim bude nejdříve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně veškeré jejich námitky budou paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 správního řádu.

V části žaloby IV. žalobci napadali proces posuzování vlivů na životní prostředí, při kterém dochází k hrubému porušování směrnice Rady ES č. 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí.

V části VI. žalobci uváděli skutečnosti, ze kterých dovozovali, že v řízení a ve vydaných rozhodnutích o stanovení dobývacího prostoru a povolení hornické činnosti byli zkráceni na svých ústavně zaručených právech, a to zejména :

- v právu na materiální právní stát čl. 1 listiny základních práv a svobod, (dále jen „Listiny“)
- v právu na právní jistotu čl. 2 odst. 3 Listiny
- v právu na lidskou důstojnost čl. 10 odst. 1 listiny
- právu na zdraví čl. 6 odst. 1 listiny
- právu na majetek čl. 11 odst. 1 Listiny
- právu na informace čl. 17 odst. 1 Listiny
- právu na příznivé životní prostředí čl. 35 odst. 1 listiny
- právu na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí čl. 35 odst. 2 listiny
- právu na spravedlivý proces čl. 36 odst. 1 Listiny
- právo na řádné odůvodnění čl. 36 odst. 1 Listiny
- zákaz překvapivých rozhodnutí čl. 36 odst. 1 listiny
- zákaz extrémního rozporu mezi skutkovým stavem vyplývajícím z důkazů a učiněnými závěry
- právu na řádné vyhodnocení všech důkazů
- právu na jinou právní ochranu čl. 2 odst. 3 Listiny
- právu na rovné zacházení čl. 1 Listiny
- právu na rovnost v řízení čl. 37 odst. 3 listiny
- v právu na vyjádření se čl. 38 odst. 2 Listiny
- v právu na veřejné projednání čl. 38 odst. 2 listiny.

V části žaloby VII./A./B. žalobci učinily právní rozbor rozhodnutí týkajících se stanovení dobývacího prostoru a povolení hornické činnosti. **V části žaloby VII./C** se pak žalobci dovolávali nesprávné implementace unijní předpisů, poukázali na právní povahu stanovisek pro Ministerstva životního prostředí a uváděli argumentací umožňující napadnout v daných věcech zpracované stanovisko EIA.

Žalobci na základě uvedených skutečností navrhli, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci stanovení dobývacího prostoru Jenišov i navazující rozhodnutí žalovaného o povolení hornické činnosti a současně, aby zrušil stanovisko k posouzení vlivu k provedení záměru na životní prostředí Ministerstva životního prostředí z 8.2.2005 čj. 530/45/734/OPVI/05 a současně navrhli, aby žalovaný byl povinen žalobcům nahradit specifikované náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

A.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě proti rozhodnutí ve věci stanovení dobývacího prostoru Jenišov č.j. SBS24612/2014/ČBÚ/22/1 uvedl, že žalobci JUDr. E.T. a žalobce Zdravé životní prostředí Jenišov, z.s. nevyčerpali opravné prostředky, což činí žalobní návrh nepřípustný. Žalovaný dále zdůraznil, že žádnému z žalobců nesvědčí postavení účastníka řízení o stanovení dobývacího prostoru. Účastníky řízení o stanovení dobývacího prostoru definuje ust. § 28 odst. 2 horního zákona. Stanovení dobývacího prostoru přitom není povolení k dobývání. Stanovením dobývacího prostoru ve smyslu § 24 odst. 1 zák. o ochraně a využití nerostného bohatství, horního zákona, Česká republika aktivně legitimuje konkrétní podnikatelský subjekt, usilovat zákonným postupem o povolení exploatace výhradního ložiska. Stanovení dobývacího prostoru je podle § 27 odst. 6 horního zákona i rozhodnutím o změně využití území v rozsahu jeho vymezení na povrchu. Aktivní legitimace konkrétního podnikatelského subjektu a změna způsobu využití pozemků není přitom právní skutečností, která by sama o sobě zakládala přímé dotčení vlastnických a jiných práv. Účastenství v řízení o stanovení dobývacího prostoru zákon přiznává pouze těm osobám, jejichž vlastnická a jiná práva mohou být dotčena přímo. Přímé dotčení vlastnických a jiných práv z vlastnictví pozemků p. č. 675/1 a 675/2 v k.ú. Jenišov, které původně byly označeny jako parc. č. 225/35 a 225/36, neplyne a žádné jiné přímé dotčení svých práv žalobci právně relevantním způsobem nedoložili. Nedoložili rovněž, proč by žalovaný měl označit jako účastníky řízení i právní předchůdce žalobců. Přímé dotčení vlastnických a jiných práv plynoucích z vlastnictví pozemků, které přešly na JUDr. T. a JUDr. T. nesvědčilo z výše uvedených důvodů ani jejich předchozím vlastníkům. Žádný z předchozích vlastníků také účastenství v řízení o stanovení dobývacího prostoru nenamítal.

Žalovaný se vyjádřil k žalobci zmiňované možné nicotnosti rozhodnutí žalovaného. K tomu uváděl, že nicotným je rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným, nebo právně či fakticky neuskutečnitelným anebo trpí jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Tyto znaky napadené rozhodnutí žalovaného nemá.

K výčtu práv obsažených v listině základních práv a svobod, které podle tvrzení žalobců měla být porušena, žalovaný zdůraznil, že v dané věci nejde o uplatnění nezadatelných práv, nýbrž práv přiznaných právními předpisy, a to nikoliv každému, nýbrž toliko účastníkovi řízení. Žalobci JUDr. T. a JUDr. T. nabyli vlastnictví pozemku v k.ú. Jenišov dne 22.8.2007 a dne 27.8.2007, tedy po uplynutí více než 16 měsíců od data, kdy byl dobývací prostor Jenišov pravomocně stanoven. Stavbu rodinného domku na parcele p. č. 675/2 zahájili v roce 2009 a do domu se nastěhovali v polovině roku 2010. Odvolání v předmětné věci podal JUDr. M.T., nejen jako osoba, která není účastníkem řízení, ale z hlediska předpisů o správním řízení navíc po uplynutí všech správních lhůt.

K námitkám žalobců vůči postupu při posuzování vlivů na životní prostředí ponechal žalovaný stranou, neboť projednání posudku a dokumentace podle § 17 zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí nebylo předmětem řízení zakončeného stanovením dobývacího prostoru. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, pokud žalobní důvody shledá neoprávněné a aby žaloba byla odmítnuta ve vztahu k žalobcům, kteří nevyčerpali řádné opravné prostředky v předmětném správním řízení.

B.

V písemném vyjádření k žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného ve věci o povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru Jenišov, organizaci Sedlecký kaolin a.s., čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/2 žalovaný uváděl, že rovněž v tomto řízení žalobci JUDr. T. a žalobce Zdravé životní prostředí Jenišov, z.s. nevyčerpali ve správním řízení opravné prostředky, což činí žalobní návrh nepřipustným.

Ve vztahu k *žalobci a)* žalovaný setrval na tvrzení, že podal odvolání vůči rozhodnutí o povolení hornické činnosti opožděně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci dne 16.12.2010 a odvolání tento žalobce podal dne 29.7.2014. Odvolání tak bylo podáno po uplynutí všech správních lhůt. I kdyby bylo žalobci přiznáno účastenství ve věci, čemuž z objektivních důvodů nemohlo dojít, nebylo by možno dojít k jinému závěru, než který učinil žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný zdůraznil, že okruh účastníků řízení o povolení hornické činnosti upravuje § 18 odst. 1 zák. č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o Státní báňské správě. Kromě žadatele, investora, vlastníka důlního díla a obce, v jejímž územním obvodu má být hornická činnost vykonávána, jsou to i občané, jejichž práva a právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být povolením dotčeny. Pokud správní orgán sám v průběhu řízení neshledá, že určité osobě účastenství náleží, může se jí domáhat i dotčená osoba. Musí uvést důvody, které správní orgán přezkoumá a o účastenství rozhodne. V řízení zakončeném vydáním povolení k hornické činnosti v předmětném případě taková situace nenastala. Žalobci a ani jejich právní předchůdci se účastenství v řízení zakončeném povolením hornické činnosti nedomáhali. Pokud jde o účastenství třetího žalobce Zdravé životní prostředí Jenišov, z.s., tento subjekt jako důvod účastenství nemůže namítat žádná věcná práva a pokud jde o účast veřejnosti, nemohl ani splnit podmínky, s nimiž účastenství spojuje ust. § 70 zák. o ochraně životního prostředí č. 114/1992 Sb., neboť jako subjekt existuje teprve od 28. srpna 2014.

Žalobci JUDr. T. a JUDr. T. podle žalovaného jsou vázány právním stavem, jaký existoval v době, kdy nabyli nemovitosti v k.ú. Jenišov. Tyto nemovitosti nabyli v srpnu 2007, tedy 17 let poté, kdy bylo rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Sokolově ze dne 19.2.1990 stanoveno chráněné ložiskové území Jenišov I. pro výhradní ložisko kaolinu Jenišov – výsypka a 16 měsíců poté, kdy byl rozhodnutím téhož orgánu stanoven dobývací prostor Jenišov. Žalobci JUDr. T. a JUDr. T. nemohou s úspěchem tvrdit, že o existenci chráněného ložiskového území a dobývacího prostoru Jenišov nevěděli a že je povolení hornické činnosti v okamžiku zahájení jeho využívání překvapilo. Stav chráněného ložiskového území je patrný s platného územního plánu obce Jenišov, který je veřejnosti přístupný a do kterého bylo chráněné ložiskové území zapracováno. Chráněné ložiskové území vymezuje území, v němž stavby a zařízení, které nesouvisejí s dobýváním výhradního ložiska, by mohly znemožnit nebo ztížit dobývání výhradního ložiska. Dobývací prostor aktivně legitimuje adresáta k podání žádosti o povolení hornické činnosti a mimo jiné je i rozhodnutím o využití území v jeho vymezení na povrchu. Stanovuje se pro dobývání výhradního ložiska konkrétního nerostu a je limitem funkčního využití území. Informace o těchto skutečnostech jsou veřejně přístupné. Dokladem pro stavbu rodinných domů je ověření, zda uvedený záměr je v souladu s územním plánem obce, ve kterém jsou vyznačeny i limity využití zájmového území, pro který je územní plán zpracován. Rozhodnutí o změně využití

území v daném případě stanovením dobývacího prostoru, bylo 17.3.2006 doručeno účastníku řízení ve věci obci Jenišov. Stanovení dobývacího prostoru Jenišov předcházelo veřejné projednání vlivu záměru na životní prostředí podle zák. 100/2001 Sb. v roce 2004 za účasti široké veřejnosti. Z těchto skutečností plyne, že oba žalobci měli možnost ověřit si, že v území, v němž se hodlají usídlit, nejsou překážky, které by užívání zakoupených pozemků k zamýšlenému účelu bránily.

K tvrzené možné nicotnosti rozhodnutí žalovaného žalovaný zdůraznil, že nicotným je ve smyslu § 77 a § 78 správního řádu rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným, nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Tyto znaky napadené rozhodnutí žalovaného nemá. Žalovaný na podkladě uváděných skutečností navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl při shledání neoprávněnosti žalobních důvodů a event., aby žalobu odmítl v případě nevyužití řádných opravných prostředků zbývajících účastníky.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem.

Žalobci při projednání žaloby před krajským soudem zdůraznili, že stěžejní otázkou je otázka nepřípustnosti žaloby z důvodu nevyčerpání všech opravných prostředků anebo jejich vyčerpání po uplynutí propadné procesní lhůty. Žalobci si jsou vědomi této sporné otázky, a proto v žalobě uváděli skutečnosti, kterými dokládají, že v projednávaném případě došlo k podání odvolání oprávněnou osobou řádně a včas a lhůty pro podání odvolání byly zachovány. V této souvislosti žalobci poukázali na dikci ust. § 84 odst. 1 správního řádu, které na jedné straně sice stanoví zákonnou lhůtu pro podání odvolání, nicméně tvrdili, že nelze přehlédnout specifika projednávané věci a specifika způsobu vedení řízení před správními orgány. Správní orgán a navrhovatel zřízení o stanovení dobývacího prostoru a v řízení o povolení hornické činnosti, kterým byl Sedlecký kaolin, a.s. zcela evidentně zaviněně zamezili možnosti účastenství všech subjektů ve vedených řízeních, kteří ve smyslu zákona o hornické činnosti a horního zákona přicházeli jako účastníci v úvahu. V této souvislosti žalobci odkázali na judikaturu Nejvyššího správního soudu i krajských soudů, ze které vyplývá, že bylo povinností správního orgánu ve smyslu horního zákona a zákona o hornické činnosti jednat se všemi subjekty, jejichž práva mohla být daným návrhem a vydaným následným rozhodnutím narušena nebo ovlivněna. Z uvedené judikatury je nesporné, že ve smyslu citovaných zákonů těmito subjekty jsou všichni obyvatelé obce Jenišov a nikoliv jenom bezprostředně sousedící vlastníci nemovitosti. Subjekt Sedlecký kaolin, a.s. jako žadatel v obou řízeních měl za povinnost spolu se svým návrhem předložit seznam subjektů, které přicházejí v souladu se zákonem do úvahy jako účastníci řízení. Jestliže tento subjekt sám deklaruje, že má 120 letou praxi důlní a hornické činnosti, tuto činnost fakticky vykonává a je ve vedeném řízení navrhovatelem a pomine přitom svoji zákonnou povinnost, pak ve spojení s opomenutím správního orgánu má tato skutečnost podle žalobců za následek hrubé porušení zákona, znemožnění účastenství a znemožnění využití možnosti ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu, aby mohla uplynout zákonná lhůta pro podání odvolání pro subjekty, které připadaly v úvahu jako účastníci řízení. Odkazem na judikaturu správních soudů je patrné, že správní soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, lhůtu uvedenou v § 84 odst. 1 správního řádu označují jako objektivní, nicméně tato lhůta je

objektivní toliko relativně. Relativně je objektivní proto, že se uplatní vždy v případech, kdy nebyla pro účastníky řízení dána nějaká vnější překážka, a bylo možno uvažovat, že dané subjekty se mohly o vydaných rozhodnutích nebo o probíhajících řízeních dozvědět a mohly tak využít propadné lhůty podle § 84 odst. 1 správního řádu. V případě žalobců takováto překážka nastala, a to z důvodu přímé a příčinné souvislosti s jednáním navrhovatele Sedleckého kaolinu, a.s., který porušil svoji zákonnou povinnost při podání návrhu a v souvislosti s opominutím správního orgánu. Tato překážka se stává zjevnou o to víc, že po vydání obou rozhodnutí a poté, co údajně nabyla právní moci, oprávněný subjekt vyčkával s faktickou činností, kterou měl povolenou, nedal navenek potencionálním subjektům, tedy obyvatelům obce Jenišov, jakkoliv najevo, že by se v daném území cokoli mělo dít a měsíc po uplynutí relativně objektivní lhůty „*vjedou na území stroje*“. Z těchto okolností žalobci dovozovali, že v těchto okolnostech spatřují důvody, pro které by propadná lhůta ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu k podání odvolání uplynout neměla. V ostatních žalobních bodech žalobci plně odkázali na písemné odůvodnění žaloby a na těchto bodech setrvali a navrhli, aby krajský soud rozhodl ve smyslu uplatněného žalobního návrhu.

Žalovaný v průběhu projednání žaloby před krajským soudem plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V.

Posouzení věci krajským soudem.

Krajský soud při přezkoumávání obou rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Pro posouzení důvodnosti žaloby směřující v prvním případě proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost a v druhém případě proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání z důvodu jeho opožděnosti bylo určující, že v obou případech žalovaný obě odvolání nepřezkoumával postupem vyplývajícím z ust. § 89 odst. 2 správního řádu z hlediska jejich obsahu a řízení, které jejich vydání předcházelo, ale na podkladě ust. § 92 odst. 1 správního řádu, v obou případech zamítal odvolání pouze z formálních důvodů. Žalovaný proto neposuzoval předmět řízení v rovině věcné a pouze aplikoval právně významná procesní ustanovení, upravující podmínky přípustnosti a včasnosti předmětných odvolání. Žalovaný správní orgán a následně ani krajský soud tak neměli prostor pro věcné posouzení celého předmětu řízení, kterým bylo *stanovení dobývacího prostoru Jenišov* a následně *povolení hornické činnosti dobývacího prostoru Jenišov organizaci Sedlecký kaolin, a.s.*

a) Věc stanovení dobývacího prostoru

V rámci posuzování důvodnosti uplatněných žalobních bodů v části žaloby III./A. ve věci *stanovení dobývacího prostoru Jenišov* krajský soud vycházel z nesporných skutečností, ze kterých vyplynulo, že dne 29.6.2005 k návrhu organizace Sedlecký kaolin, a.s. bylo

zahájeno před Obvodním báňským úřadem v Sokolově řízení o stanovení dobývacího prostoru Jenišov organizace Sedlecký kaolin, a.s. Dne 10.3.2006 Obvodní báňský úřad v Sokolově vydal rozhodnutí čj. 576/465/Ing.Ct/06, kterým podle § 27 odst. 1 horního zákona organizaci Sedlecký kaolin, a.s. stanovil dobývací prostor Jenišov ve specifikovaném plošném rozsahu, pro těžbu ložiska Jenišov-výsypka vyhrazeného nerostu kaolin s tím, že dobývací prostor se rozkládá na specifikovaných pozemkových parcelách. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.4.2006. Kupní smlouvou sepsanou dne 8.8.2007 manželé M.T. a Mgr. E.T. jako kupující nabyli od prodávajících manželů Ing. Č.K. a Z.K. pozemek parc. č. 675 v Jenišově. Kupní smlouvou uzavřenou dne 22.8.2008 nabyli manželé M.T. a E.T. jako kupující od prodávajících P.Š. a společnosti Lafonté s.r.o. jako prodávajících, pozemek p. č. 676 v k.ú. Jenišov. Právní účinky vkladu vznikly dnem 22.8.2008. Další nespornou skutečností zůstalo, že JUDr.M.T. rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Sokolově z 10.3.2006 ve věci stanovení dobývacího prostoru získal do své dispozice dne 10.7.2014. Dne 25.7.2014 toto rozhodnutí napadl odvoláním, o kterém rozhodl žalobce žalobou napadeným rozhodnutím.

Podle ust. § 28 odst. 2 horního zákona č. 44/1988 Sb. účastníky řízení o stanovení dobývacího prostoru jsou navrhovatel, fyzické a právnické osoby, jejichž vlastnická práva a jiná práva k pozemkům nebo stavbám mohou být rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru přímo dotčena. Obec, v jejímž územním obvodu se dobývací prostor nachází a obec, v jejichž území obvody mohou být stanovením dobývacího prostoru dotčeny.

Dle ust. § 28 odst. 5 citovaného zákona zahájení řízení o stanovení dobývacího prostoru, jestliže se týká rozsáhlého území, oznámí Obvodní báňský úřad účastníkům řízení vyhláškou nejméně 15 dnů před ústním jednáním. Zahájení řízení oznámí Obvodní báňský úřad veřejnou vyhláškou i v případě, že mu účastníci řízení nejsou známi.

Při hodnocení nesporných skutkových zjištění se soud částečně odchýlil od právního názoru žalovaného, který ze zjištěných skutečností dovodil *neprípustnost* opravného prostředku, který proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnil žalobce JUDr. M.T. Zůstává skutečností, že řízení o stanovení dobývacího prostoru Jenišov bylo zahájeno dne 29.6.2005 a dne 10.3.2006 o návrhu rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím, které nabylo následně právní moci dne 6.4.2006. Pro posouzení otázky účastenství v probíhajícím řízení o stanovení dobývacího prostoru Jenišov byla určující existence hmotněprávního vztahu konkrétní fyzické osoby k nemovitostem, v daném případě k pozemkům, které by potenciálně mohly vykazovat znaky, ze kterých by konkrétní vlastník těchto pozemků mohl odvozovat své přímé dotčení na svých právech, jak zamýšlí ust. § 28 odst. 2 horního zákona. Prokazatelně v době zahájení předmětného správního řízení a v jeho průběhu, předmětné pozemky byly ve vlastnictví právních předchůdců současných *žalobců a) b)*. Podle názoru soudu nelze přehlédnout kontinuitu právního postavení tehdejších vlastníků předmětných pozemků a *žalobců a) b)* jako jejich právních nástupců, kteří do jejich právního postavení vstoupili a dnem 22.8.2008 se stali fyzickými osobami, kterým svědčilo vlastnické právo k předmětným pozemkům. Pro posouzení účastenství v probíhajícím správním řízení proto bylo určující vlastnické právo konkrétních vlastníků ke konkrétním pozemkům a je druhotnou otázkou, která z fyzických nebo právnických osob tyto pozemky vlastnila v okamžiku, který je určující pro posouzení účastenství v řízení o stanovení dobývacího prostoru podle § 28

odst. 2 horního zákona. Právní předchůdci současných prvních dvou žalobců však žádné právně relevantní kroky ve vedeném správním řízení neučinili a o účastenství v řízení o stanovení dobývacího prostoru ani neusilovali. Rovněž však i *žalobci a) b)* při akceptaci jejich právního nástupnictví po předchozích vlastnících první procesní úkon směřující k dosažení účastenství ve vedeném řízení učinili až prostřednictvím *žalobce a)*, který po obdržení rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 10.7.2014, dne 25.7.2014 podal vůči tomuto rozhodnutí odvolání. Skutečnost, že první a druhý žalobce nabyli vlastnictví k předmětným pozemkům až 22.8.2008, není proto podle názoru soudu důvodem pro vyslovení nepřipustnosti odvolání, ale žalovaný správní orgán měl posuzovat výše uvedené skutečnosti z pohledu včasnosti podaného odvolání. Tím rovněž v řízení o stanovení dobývacího prostoru Jenišov, bylo namístě posuzovat, zda *žalobce a)* jako odvolatel při podání odvolání respektoval lhůty plynoucí z ust. § 84 odst. 1 správního řádu, a pokud nikoli, bylo namístě vyhodnotit podané odvolání nikoliv jako nepřipustné, ale jako opožděné. Přestože žalovaný touto cestou nepostupoval, soudem shledané pochybení je vyhodnoceno jako vada řízení, která svoji podstatou nemůže mít vliv na rozhodnutí konečné. I v případě, pokud by žalovaný shledal odvolání opožděným, přistoupil by opět k vydání formálního rozhodnutí o odvolání na podkladě § 92 odst. 1 správního řádu a pouze z důvodu jiného rozhodovacího důvodu by rozhodl o ukončení odvolacího řízení zamítnutím odvolání pro zjevné překročení odvolacích lhůt ve smyslu § 84 odst. 1 spr.ř.

b) Věc povolení hornické činnosti

V rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného ve věci *povolení hornické činnosti v dobývacím prostoru Jenišov organizaci Sedlecký kaolin, a.s.* vydaným pod čj. SBS 24612/2014/ČBÚ-22/2 vycházel soud rovněž z nesporných skutečností, ze kterých se podává, že řízení před Obvodním báňským úřadem v Sokolově bylo zahájeno dne 1.7.2010 k návrhu navrhovatele organizace Sedlecký kaolin, a.s. Dne 26.11.2010 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o povolení předmětné hornické činnosti, které dne 16.12.2010 nabylo právní moci. Dne 10.7.2014 se předmětné rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostalo do dispozice žalobce JUDr. M.T., který vůči němu podal dne 25.7.2014 odvolání.

Při posuzování důvodnosti žalobních tvrzení žalobců v této části žaloby vycházel soud z **ust. § 84 odst. 1 správního řádu**, podle kterého *osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1 správního řádu.*

Z ust. § 84 odst. 1 správního řádu podle názoru soudu vyplývá, že běh odvolací lhůty je vázán na okamžik oznámení rozhodnutí a toto ustanovení dopadá i na případy, kdy se účastník o probíhajícím správním řízení vůbec nedozvěděl, neparticipoval na něm a rozhodnutí mu nebylo vůbec doručeno a stal se tak opomenutelným účastníkem. Tento výklad je podepřen rovněž právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ze dne 9.1.2008, čj. 1As 45/2007-48, dostupným na www.nssoud.cz. Z ust. § 84 odst. 1 správního řádu tím vyplývá, že takovýto účastník, nikoliv však účastník ve smyslu § 27 odst. 1

správního řádu, kterému rozhodnutí nebylo oznámeno, může proti němu podat odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí dozvěděl, avšak nejpozději do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků. Toto procesní ustanovení správního řádu definuje podmínky, za kterých se opomenutý účastník může svých práv dovolat s určitým zpožděním, pokud tak učiní v rámci subjektivní a objektivní lhůty. Definování subjektivní a objektivní lhůty umožňující dodatečné podání odvolání bylo reakcí zákonodárce na situace, které vznikaly nevyřešením právního postavení fyzických i právnických osob, kterým tak byly dány k dispozici zákonné obranné prostředky k ochraně jejich práv v případech, kdy z různých důvodů bylo jejich účastenství ve správním řízení opomenuto. Délka stanovené subjektivní a objektivní lhůty pro podání odvolání byla zákonodárcem stanovena tak, aby právní jistota ostatních neopominutelných účastníků řízení byla narušena v míře minimálně možné.

Soud na podkladě předloženého správního spisu, jak v případě rozhodování o *stanovení dobývacího prostoru*, tak v případě rozhodování o *povolení hornické činnosti* shledal, že tento správní spis dokumentující průběh obou správních řízení, nevyrací výhrady žalobců ke způsobu vedení řízení před správním orgánem I. stupně, kterých se finálně v případě řízení o stanovení dobývacího prostoru i v případě řízení o povolení hornické činnosti nezúčastnila ani jediná fyzická osoba, která by mohla být účastníkem řízení o stanovení dobývacího prostoru a žádný z občanů, jejichž práva a právem chráněné zájmy mohly být povolením hornické činnosti dotčeny. Nicméně otázka účastenství v řízení není závislá výlučně na procesní aktivitě správního orgánu, event. navrhovatele, jehož návrhem je správní řízení zahájeno, ale je závislá též na konkrétní procesní aktivitě fyzických i právnických osob, jako potencionálních účastníků správních řízení, pro které i v přezkoumávaném případě byly k dispozici veřejně dostupné informace umístěné na příslušných webových stránkách obecního úřadu, Obvodního báňského úřadu, Českého báňského úřadu, i obce Jenišov. Obec Jenišov mimochodem již 13. července 1999 schválila územní plán sídelního útvaru Jenišov, který definoval způsob využití území a definoval pozemky, které byly určeny k využívání stanoveným způsobem a i tento dokument byl potencionálním účastníkům řízení veřejně přístupný. Do doby, než rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo dne 16.12.2010 právní moci, žádný ze žalobců odvoláním toto rozhodnutí nenapadl. K tomuto okamžiku se rozhodnutí správního orgánu o povolení hornické činnosti stalo nezměnitelným a nezrušitelným, žádný ze žalobců nevyužil prostředku právní ochrany, které skýtá český právní řád, jehož prostřednictvím by mohl dosáhnout účastenství ve vedeném správním řízení a vytvoření platformy, ze které by mohl vytýkat správnímu orgánu vady při vedení řízení, nesprávné zaujímání právního názoru v oblasti práva hmotného, v kontextu českého právního řádu a současně i práva EU a to i v rozsahu, v jakém tak učinil při podání předmětné žaloby.

Kromě toho, že žádný ze žalobců nevyužil těchto dostupných procesních instrumentů, nevyužil však ani institutu tvrzeného účastenství vyplývajícího z ust. § 28 odst. 1 správního řádu. Toto ustanovení přitom umožňuje, aby za účastníka byl v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda dotčená osoba je či není účastníkem, správní orgán vydává usnesení, kterým o otázce účastenství rozhodne.

Žaloba žalobce a) tak v části III.A./B. byla soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

Při posuzování důvodnosti žaloby *žalobkyně b)* a *žalobce c)* vycházel soud z obsahu správního spisu a z nesporného zjištění, že druhá žalobkyně ani třetí žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci stanovení dobývacího prostoru Jenišov a ve věci povolení hornické činnosti v tomto dobývacím prostoru nenapadli řádným oprávněným prostředkem. Ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. se jejich žaloba stala nepřipustnou, neboť žádný z nich nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které zvláštní zákon připouštěl.

Ve vztahu *žalobci c)* krajský soud vzal na vědomí, že i on se stal subjektem, který napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, nicméně rovněž v jeho případě shledal, že nesplňuje zákonné podmínky, za kterých by se stal účastníkem řízení o stanovení dobývacího prostoru i řízení o povolení hornické činnosti v tomto dobývacím prostoru. Tyto zákonné podmínky vyplývají z ust. § 70 odst. 1 a 2 zák. o ochraně přírody č. 114/1992 Sb.

Podle ust. § 70 odst. 1 citovaného zákona ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Podle ust. § 70 odst. 2 občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Nenaplnění výše uvedených podmínek vyplývá přednostně z časového okamžiku právního vzniku spolku Zdravé životní prostředí Jenišov, z.š., který vznikl dne 28. srpna 2014. Ve smyslu § 70 odst. 2 zák. o ochraně přírody a krajiny je sice vytvořen prostor, aby i tento spolek se stal účastníkem vedeného řízení, ale soud v tomto směru postrádal důkaz, že tento spolek jako třetí žalobce v řádném časovém období požadoval od správních orgánů, aby byl informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, což je prvotní podmínka pro to, aby se vůbec mohl stát účastníkem vedených řízení. Okamžik právního vzniku tohoto spolku a logicky tím i nesplnění podmínky vyčerpání řádného opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dokládá, že třetí žalobce se stal osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby.

Ve vazbě ke druhé žalobkyni krajský soud odmítl žalobu jako nepřipustnou v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s a ve vztahu k třetímu žalobci odmítl žalobu jako podanou zjevně neoprávněnou osobou na podkladě § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

V rámci přezkumu žalobou napadených rozhodnutí soud jednak z moci úřední, jednak na podkladě obecného žalobního tvrzení posuzoval žalobci tvrzenou možnou nicotnost obou rozhodnutí žalovaného. Přitom vycházel z ust. § 77 odst. 1 a 2 správního řádu, podle kterého nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Nicotné je dále podle citovaného ustanovení

rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným, nebo právně či fakticky neuskutečnitelným anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Na podkladě citované zákonné díkce s přihlédnutím k právnímu názoru vyslovenému rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí čj. 6 A 76/2011-96, dostupné na www.nssoud.cz a publikované pod č. 793/2006 Sb. NSS soud neshledal nicotnost žádného z přezkoumávaných rozhodnutí, neboť tato rozhodnutí netrpí tak intenzivními vadami, pro které by je nebylo možné za rozhodnutí vůbec považovat. Takovými vadami by mohl být absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, v zásadě nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, zahrnující absolutní nedostatek formy, určitosti, či nesmyslnost vydaného rozhodnutí, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje. V tomto směru žalobní tvrzení žalobců o nicotnosti rozhodnutí nebylo důvodné.

Žalobní tvrzení obsažená **v části IV. žaloby** napadající nezákonnost procesu posuzování vlivu na životním prostředí a vydaného stanoviska EIA, žalobní tvrzení obsažená **v části VI.** vyvozující porušení specifikovaných ústavních práv v důsledku opomenutí žalobců a) b) jako účastníků obou správních řízení a žalobní tvrzení obsažená **v části VII./A./B.** žaloby vytykající nesprávnou implementaci unijních předpisů, vyhodnotil soud jako zjevně nedůvodná. Společnou podstatou těchto výtek je tvrzená nesprávná aplikace právních předpisů v rovině věcné, které správní orgány vůbec aplikovaly, neboť jak soud již výše zdůraznil předmětem řízení před žalovaným bylo toliko posouzení procesních otázek přípustnosti, případně včasnosti podané odvolání žalobce a).

Rozhodnutí o nákladech řízení je podloženo ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že strana žalovaná, která v řízení dosáhla procesního úspěchu náhradu nákladů řízení neuplatnila. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 2. února 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková